

Sygn. akt I C 3268/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Radzyńska-Głowacka

Protokolant Agata Koczorowska

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. J.

o zapłatę

1. zasądza od M. J. na rzecz Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 52.166,48 zł (pięćdziesiąt dwa tysiące sto sześćdziesiąt sześć złotych 48/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 23% w stosunku rocznym:

- od kwoty 52.167,17 zł od dnia 22 czerwca 2013 roku do dnia 1 lipca 2013 roku;

- od kwoty 52.166,48 zł od dnia 2 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od M. J. na rzecz Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 6.226,00 zł (sześć tysięcy dwieście dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 3268/13

UZASADNIENIE

Bank (...) S.A. w W. wystąpił z pozwem przeciwko M. J. o zapłatę 52.166,48 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 23% w skali roku, w tym co do kwoty 52.167,17 zł od dnia 22 czerwca 2013 r. do dnia 1 lipca 2013 r. oraz co do kwoty 52.166,48 zł od dnia 2 lipca 2013 r. do dnia zapłaty. Zażądał również zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz uiszczonej przez powoda opłaty sądowej oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (pozew – k. 2-2v)

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieście, w dniu 28 października 2013 r., wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda żadaną kwotę (nakaz zapłaty - k. 30).

W dniu 11 grudnia 2013 r. pozwany wniósł sprzeciw od wyżej wymienionego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości (k. 35). Pozwany podniósł w nim zarzut przedawnienia roszczenia oraz z uwagi na brak udowodnienia przez powoda zakwestionował wiarygodność twierdzeń w szczególności faktu zawarcia z powodem umowy kredytu z dnia 5 listopada 1998 r., wypowiedzenia umowy kredytu oraz wysokości roszczenia objętego treścią nakazu zapłaty. W uzasadnieniu sprzeciwu (k. 42) pozwany wskazał, iż nigdy formalnie nie otrzymał oświadczenia pozwanego w przedmiocie wypowiedzenia umowy kredytu. Ponadto wskazał, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu, gdyż oparte było na umowie kredytu z dnia 5 listopada 1998 r.

Powód w dniu 27 stycznia 2014 r. wniósł odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wskazał, iż roszczenia z umowy kredytu przedawniają się z upływem 3 lat. Dlatego też termin przedawnienia powinien być w niniejszej sprawie liczony od dnia 30 listopada 2012 roku, kiedy to powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu oraz wezwał do zapłaty. Uznając nawet, że najwcześniejszą możliwą datą, od której można liczyć termin przedawnienia roszczenia jest data ostatniej wpłaty tytułem spłaty zobowiązania pozwanego tj. jak wynika z wyciągów dołączonych do pisma dzień 12 listopada 2012 r., roszczenie przedawniłoby się w dniu 12 listopada 2015 r. Z uwagi, iż powód wniósł do tut. Sądu pozew w dniu 2 października 2013 r. roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu nie można uznać za przedawnione. Ponadto w ocenie powoda pozwany dokonał uznania niewłaściwego dochodzonego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 5 listopada 1998 r. powód zawarł z pozwanym umowę o kartę kredytową C.. Na podstawie niniejszej umowy przez szereg lat pozwany dokonywał przy użyciu karty kredytowej regularnych transakcji gotówkowych i bezgotówkowych powodując zadłużenie rachunku, do którego była przypisana przedmiotowa karta. Z uwagi na nieterminowe uregulowanie zadłużenia powód pismem z dnia 30 listopada 2012 r. wypowiedział pozwanemu umowę o kartę kredytową oraz wezwał go do uiszczenia powstałego na karcie zadłużenia.

W dniu 19 września 2013 r. Bank (...) S.A. w W. na podstawie art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.) wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, z którego wynika, że w księgach rachunkowych tegoż Banku figuruje wymagalne zadłużenie powoda względem Banku, które według stanu księgowego na dzień 19 września 2013 r. wynika z tytułu kredytu związanego z korzystaniem z Karty Kredytowej (...) i wynosi należność główną w wysokości 52.166,48 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 23% w stosunku rocznym od:

- należności głównej 52.167,17 zł liczonymi w okresie od 22 czerwca 2013 r. do 1 lipca 2013 r.;
- należności głównej 52.166,48 zł liczonymi od 2 lipca 2013 r. do dnia faktycznej zapłaty;

(wyciąg z ksiąg bankowych, k. 3)

Z uwagi na brak odpowiedzi ze strony pozwanego powód wystosował w dniu 4 września 2013 r. wezwanie do zapłaty kwoty 54.599,01 zł, w tym kwoty 2.432,53 zł tytułem skapitalizowanych odsetek w terminie 3 dni. Pozwany otrzymał przedmiotowe wezwanie w dniu 16 września 2013 r. (wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, k. 13-14). Do dnia wydania niniejszego wyroku wskazana kwota nie została przez powoda zapłacona.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości i której strony nie zaprzeczały. Wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku ma moc dokumentu urzędowego, zgodnie z powołanym wyżej art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe.

Sąd zważył co następuje.

Okoliczności przedmiotowej sprawy nie budziły wątpliwości i były bezsporne. Pełnomocnik pozwanego wniósł jedynie o oddalenie powództwa, podnosząc przy tym jedynie zarzut przedawnienia.

Zarzut przedawnienia roszczenia jest zarzutem nieuzasadnionym, bowiem roszczenia z tytułu umowy o korzystanie z karty kredytowej przedawniają się z upływem lat trzech. Powód wypowiedział pozwanemu umowę pismem z dnia 30 listopada 2012 roku i wezwał do zapłaty, a zatem roszczenie stało się wymagalne z chwilą upływu terminu wypowiedzenia – zgodnie z ustawą o elektronicznych instrumentach płatniczych.

Wysokość odsetek umownych zgodna jest z treścią art. 359 § 2¹ k.c., stanowiącym, że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne).

Wierzyciel ma prawo dochodzenia odsetek od chwili, gdy roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Na dzień, od którego powód wniosł o zasądzenie odsetek – kolejno za okres od dnia 22 czerwca 2013 r. do dnia 1 lipca 2013 r. oraz od dnia 2 lipca 2013 r. – okresy wskazane w wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku – roszczenie Banku było wymagalne.

Wypowiedzenie umowy oraz wezwanie do zapłaty były odebrane osobiście przez pozwanego. Należy na tej podstawie uznać, że miał on świadomość tego, że Bank występuje w stosunku do niego z przedmiotowym roszczeniem i jest zobowiązany do spełnienia świadczenia pieniężnego zgodnie z art. 454 kc.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., na które składają się koszty zastępstwa procesowego, ustalone na podstawie § 6 pkt. 6 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, (Dz.U. Nr 163, poz. 1340 z późn. zm), opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz opłata od pozwu.

Z: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.